

Putem zdrave zajebancije

Najslabiji seru po najvećima. Al' ovog puta ne pričam o onom odnosu 'ovce-odijela'. Pričam o onom "splitsko stanje uma", kako je vjerojatno i u ostalim gradovima nalik ovome. Gdje svak o svakom sve zna, a nitko nema pojma nitko je on sam. Face s placa, redikuli u markama, tupani u skupim autima. Kad bih nabrajala, spisak bi bio poprilično opširan, jer koliko unikata naseljava ovo selo od grada, to bi bila enciklopedija priča. Pa se vraćam na početak, i nije da me izbacuje iz takta ta činjenica da oni jadnici što nemaju svog života jednostavno žive od olajavanja i ruganja, jer daleko su oni ispod mojih letova. Nisam najveća ni najmanja, ali naprosto ne jebem ovaj grad u smislu njihovih pogleda. Leće stavljam na oči najčešće samo kad idem van po noći, k'o sova, da mudrije razabrem gdje će me odvesti klubovi i ulice. A one što nadobace 'nemoj da se svašta priča' ispratim sa osmjehićem sarkazma i visoko dignute glave, pa nastavim ispijati svoje gutljajeve zdrave zajebancije; s onima rijetkima koji još znaju što je 'zdravo' i što je zajebancija, bez dodataka ruganja ili olajavanja ičijeg imena.

U mom su svijetu imena ovog grada posve prohujala stvar. Danas čunka, sutra život za Hajduka, preksutra kvartovska budala ili blaži oblik redikula. Ima ih i koji su išli obratnim smjerom, ili negdje u međuvremenu uskočili u bijesno auto. Ima ih i koji su ostali isti, pa su za neke face, a za neke klošari. A ima i onih kojima je samo bitno da se nosi 'oriđiđi', ali kad je u pitanju zabava, onda postanu žicaroshi s lovačkim pričama. I sve je to manje-više i više-manje isti kurac, da 'prostitute. Ovaj grad je ludnica puna osakaćenih individua, od kojih svaki nešto traži, a većina ih je zaboravila što je uopće tražila. Pa ih nosi traganje... bez smisla. Tako nastaju hejteri, rugalice, likovi bez lica i mota za zdrave zajebancije, jer im je 'splitsko stanje uma' odavno nabilo komplekse "šta će drugi reć", pa su zaboravili da žive za sebe. Odnilo ih u najpliće vode. Ne sumnjam da se neki naprosto takvi i rode. Pa duboke nazivaju plitkima za lažno izlječenje svojih strahova – koji nose vječno pitanje 'a tko sam u njihovim očima ja?'. Ja ću vam dati pravi i 'zdravi' odgovor – boli te kurac, boli me kurac, koga uopće boli kurac. Naivčine. To je samo teret ovog sivila nekog najbolesnijeg doba. Zapeli u ekranima, nazujani ostali u krivim filmovima i isprani s kišama svak svoje davno prohujale ljubavi. Na momente se ni ne čudnim onima

'izoliranima' koji odluče odjebat sve i pičit svoj đir u društvu samo voljene osobe. Ali jebi ga... probala sam i ja, godinama. Izolacija ipak nije kalup za svakoga. Ja se ne bojim ulica ni njihovih šaputanja. Ne tresem se ni pred facama ni hejterima. Ja sam ja. Jel može jednostavnije? Zdrava zajebancija svog malog svijeta s nenadjevivim zidinama izgrađenim od godina i godina poznanstava i 'upijanja' splitskog stanja uma. Ima ih koje cijenim, al naprosto ne hejtam nikoga. Ne stavljam ničije ime u usta ni na kavama ni na zidićima. Za mene je ovaj grad jedna velika ludara u kojem je ipak lako ostat 'zdrav' k'o i prosta psovka bez pretjeranih poanti i dobrih razloga.

Digneš glavu, baciš osmijeh, ponekad srednji prst, eto – za one najgrezije; ali većinu vremena na njihove provokacije izvučeš još jače oružje. Pa se spuste. Makar na tren. I tren je dovoljan da među takvima ostaneš priseban. Ptice selice su otišle, dođu ljeti na koji tjedan. Izljev mozgova, uljev sve većih doza raznobojnih veselja...ima za svakoga. I za velike i male. Vikend je u ovom gradu svaki dan, nema pravila. Puno ih je u istom filmu, ali na različitim minutažama. I na kraju, da, svi smo u istoj jebenoj knjizi, samo na različitim stranama. Zdrava zajebancija i par naslova u čast onih koje nisam navela. Odavno sam ja napisala 'nema normalnog nijednoga', jer što je po ovim principima i gledištima uopće 'normalan'? Ali znate moj odgovor – boli me kurac. Splitsko stanje uma napamet znam i klizi k'o čaša bambusa niz grkljan. Malo toga se mijenja, osim hireva i đireva, koji su naposljetku samo to – filmovi i likovi. Sve stane u jedan naslov i dvi-tri slatke psovke. Baci đir i nabij cvikere... gore glavu i osmijeh za sve. Samo mijenjaj nijanse... sarkastične, vesele, zavodljive, provokativne, frajerske, mutne, dvoznačne... Ionako vjerojatno svak ima svoju priču za tebe. Njihov svijet. Ne tiče te se. Odjeban strah k'o godine davno prohujale. Tko ima volje sjećat se... od toga ne živi se. Sutra uvijek slađe svane ako se držiš samo svoje svete sredine. I ne jebeš ni najveće ni najmanje ni ikakve percepcije njihove veličine. Ako ćeš rasti, pa onda samo rasti, za sebe i zbog sebe (možeš i bez izolacije). Samo u slabima kompleksi nadjačaju šarene boje. Samo putem zdrave zajebancije mudre sove ostvaruju stare i kroje nove snove.